

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1SŽk/10/2018
Identifikačné číslo spisu: 1015201391
Dátum vydania rozhodnutia: 21.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201391.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 310, IČO: 31 303 862, zastúpeného: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, Dobrovičova 12, Bratislava, za účasti: 1/ Mestské lesy v Bratislave, Cesta mládeže 4, Bratislava, 2/ Združenie domových samospráv, P.O.BOX 218, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu Bratislava č. k. 6S/202/2015-76 zo dňa 7. septembra 2017, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupu žalovaného takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom sa n e p r i z n á v a právo na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Rozhodnutím č. OU-BA-OOP4-2014/094396 OU-BA-OOP4-2015/006280 zo dňa 4.3.2015 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“) Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva (ďalej aj „správny orgán prvého stupňa“), konajúc podľa § 59 písm. c/, § 16 ods. 3 písm. a/, § 14 ods. 2 písm. c/ zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o lesoch“) a § 10 ods. 1 vyhlášky č. 453/2006 Z.z. o hospodárskej úprave lesov a o ochrane lesa, na návrh príspevkovej organizácie Mestské lesy v Bratislave, Cesta mládeže 4, Bratislava vyhlásil lesy nachádzajúce sa v Bratislavskom lesnom parku, obhospodarované príspevkovou organizáciou Mestské lesy v Bratislave, za lesy osobitného určenia ako prímestské lesy s významnou rekreačnou funkciou. Vo výroku rozhodnutia uviedol, že vyhlásené lesy osobitného určenia sa nachádzajú v

súčasnosti v jednotkách priestorového rozdelenia lesa (ďalej aj „JPRL“) - dielcoch, ktoré číselne označil a uviedol, že tieto dielce sú v súčasťou lesného užívateľského celku Mestské lesy Bratislava, ktorý bol určený pre obdobie rokov 2006-2015 rozhodnutím Krajského lesného úradu v Bratislave č. 39/2/2005 z 21.2.2005 a rozhodnutím č. 26/3/2006 zo dňa 4.8.2006 a nachádzajú sa v katastrálnych územiach X., K., Y. I., K., B. a D. K.. Rozhodol tiež, že lesy vyhlásené za lesy osobitného určenia budú v období rokov 2016 -2025 súčasťou lesného celku Mestské lesy Bratislava, ktorý určil Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát pôdohospodárstva rozhodnutím č. OU-BA-OOP4-2014/46214 zo dňa 26.6.2014 ako jednotku priestorového rozdelenia lesa, pre ktorú sa vypracuje program starostlivosti o lesy pre obdobie rokov 2016 - 2025.

2. V poslednej časti výroku prvostupňového rozhodnutia stanovil, že : „Celková výmera lesov osobitného určenia vyhlásených týmto rozhodnutím je 3 109,2252 ha. Zoznam a výmera parciel, na ktorých sa týmto rozhodnutím vyhlasujú lesy osobitného určenia, je v prílohe k tomuto rozhodnutiu.“

3. Konanie pred správnym orgánom prvého stupňa prebehlo za účasti žalobcu a Združenia domových samospráv, ktorí sa po zverejnení oznámenia o začatí správneho konania verejnou vyhláškou prihlásili za jeho účastníkov.

4. Proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. 1807/2015-720 zo dňa 9.6.2015 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia zrekapituloval priebeh konania pred správnym orgánom prvého stupňa a k odvolacím námietkam žalobcu uviedol, že lesné pozemky, ktoré boli vyhlásené za lesy osobitného určenia, boli jasne identifikované prostredníctvom JPRL, pretože JPRL je základnou jednotkou pre plánovanie. Z obsahu prvostupňového rozhodnutia je tiež podľa žalovaného zrejme, že predmetné JPRL sú v súčasnosti súčasťou lesného užívateľského celku Mestské lesy Bratislava, zrejme je aj druh pozemkov a spôsob ich využitia, pričom zoznam parciel a ich výmera, čísla listov vlastníctva, číslo a názov katastrálneho územia, boli uvedené v prílohe k rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa. Toto rozhodnutie bolo spolu s prílohami zverejnené formou verejnej vyhlášky v zmysle § 26 ods. 2 Správneho poriadku a bolo vyvesené na dobu 15 dní na úradnej tabuli miestneho úradu všetkých mestských častí, na území ktorých sa vyhlásené lesy nachádzajú, ako aj na webovom sídle Okresného úradu Bratislava.

II.

Konanie pred krajským súdom

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol ho spolu s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe namietal, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko vo výroku ani v celom rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa nie sú identifikované parcely katastra nehnuteľností, na ktorých boli vyhlásené lesy osobitného určenia ako prímestské lesy s významnou rekreačnou funkciou, čo robí toto rozhodnutie neurčitým. Bez identifikácie lesných pozemkov nie je podľa žalobcu možné zistiť, čo je predmetom rozhodnutia, ani to, či účastníkmi takéhoto konania boli všetky osoby, ktorých práva a právom chránené záujmy môžu byť rozhodnutím o vyhlásení lesov osobitného určenia dotknuté. Príloha k rozhodnutiu obsahujúca identifikáciu pozemkov, ktorá netvorí technickú jednotu s rozhodnutím, nenaplnia podľa žalobcu požiadavku určitosti takého rozhodnutia.

6. Žalobca tiež poukázal na to, že podľa § 67 ods. 2 zákona o lesoch je možné oznámenia, rozhodnutia a iné písomnosti v konaní podľa zákona o lesoch doručovať verejnou vyhláškou, len ak je v konaní viac ako 50 dotknutých fyzických alebo právnických osôb, účastníkov konania alebo zúčastnených osôb. V predmetnom konaní o takýto prípad nešlo, ako to podľa žalobcu vyplýva aj z tej časti rozhodnutia, v ktorej sú uvedení účastníci, ktorým sa rozhodnutia doručujú. Žalobca tiež dodal, že písomnosti v tomto danom konaní boli doručované jeho právnej zástupkyňi zasielaním písomností na jej adresu.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby navrhol žalobu zamietnuť, pričom zaujal stanovisko k jednotlivým žalobným bodom.

8. Krajský súd po prejednaní veci pribral do konania všetkých účastníkov administratívneho konania a umožnil im zaujať k veci stanovisko. Dňa 7.9.2017 na nariadenom pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému ani pribratým účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

9. V odôvodnení rozsudku krajský súd neprisvedčil názoru žalobcu, že prvostupňové rozhodnutie neobsahuje dostatočnú identifikáciu lesných pozemkov, na ktorých boli vyhlásené lesy osobitného určenia. Poukázal na to, že podľa výroku prvostupňového rozhodnutia sa vyhlásené lesy nachádzajú v jednotkách priestorového rozdelenia lesa na tam uvedených dielcoch, na ktoré sa v zmysle § 39 ods. 3 písm. d/ zákona o lesoch člena lesné pozemky na účely hospodárskej úpravy lesov. Uviedol ďalej, že výrok obsahuje aj ďalšiu špecifikáciu predmetných dielcov, okrem číselného označenia aj údaj o tom, že sú v súčasnosti súčasťou lesného užívateľského celku Mestské lesy Bratislava určeného špecifikovaným rozhodnutiami Krajského lesného úradu v Bratislave. Zoznam a výmera parciel katastra nehnuteľností, na ktorých sa lesy osobitného určenia vyhlasujú, tvorí podľa výroku prílohu k tomuto rozhodnutiu.

10. Vzhľadom na uvedené krajský súd konštatoval, že v danom prípade nemožno považovať výrok prvostupňového rozhodnutia za neurčitý a nezrozumiteľný. K námietke formálnej nejednotnosti rozhodnutia, keď príloha obsahujúca označenie listov vlastníctva nie je s rozhodnutím pevne spojená, krajský súd uviedol, že z rozhodnutia ako celku ako i z výroku samotného je zrejmé, že nie je možné zameniť pozemky, ktorých sa predmetné rozhodnutie týka. Poukázal na to, že Správny poriadok neupravuje kancelársku úpravu rozhodnutí správneho orgánu.

11. Krajský súd tiež zaujal názor, že podmienky doručovania verejnou vyhláškou podľa § 67 ods. 2 zákona o lesoch v spojení s § 26 ods. 2 Správneho poriadku boli splnené, nakoľko sa jednalo o lesné pozemky vo vlastníctve Hlavného mesta Bratislava, ktoré majú slúžiť rekreačným účelom. Preto je dotknutých viac ako 50 fyzických alebo právnických osôb, účastníkov konania alebo zúčastnených osôb, keďže predmet konania sa týka prakticky všetkých obyvateľov Bratislavy. Krajský súd poukázal aj na to, že rozhodnutie bolo spolu s prílohami zverejnené aj na webovom sídle správneho orgánu prvého stupňa, čiže bolo verejne prístupné, spolu s kompletnou identifikáciou dotknutých lesných pozemkov. Žalobca sa teda mohol okrem riadneho doručenia do vlastných rúk oboznámiť s rozhodnutím vrátane jeho príloh aj takýmto spôsobom.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

12. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť a navrhol ho zmeniť tak, že sa zruší rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vec sa vráti tomuto orgánu na ďalšie konanie.

13. Kasačnú sťažnosť odôvodnil sťažovateľ nesprávnym právnym posúdením veci krajským súdom (§ 440 ods. 1 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len „S.s.p.“). Správne orgány oboch stupňov podľa sťažovateľa nesprávne interpretovali § 16 ods. 1 v spojení s ods. 4 a 6 zákona o lesoch, keď zastali názor, že pre zákonnosť správneho rozhodnutia o vyhlásení lesov osobitného určenia sa nevyžaduje, aby toto rozhodnutie nezameniteľným spôsobom identifikovalo pozemky, na ktorých sa lesy osobitného určenia vyhlasujú a že nespojenie prílohy obsahujúcej identifikáciu pozemkov s rozhodnutím, ku ktorému predmetná príloha patrí, nie je skutočnosťou, ktorá spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia, ale je otázkou „kancelárskej úpravy“. Za nesprávny tiež považoval sťažovateľ výklad § 67 ods. 2 zákona o lesoch v spojení s § 26 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého pre účely doručovania rozhodnutí verejnou vyhláškou sa podmienka „viac ako 50 dotknutých fyzických osôb alebo právnických osôb“ vzťahuje na akékoľvek osoby, ktoré by sa mohli o rozhodnutie zaujímať a nie na osoby, ktorým právo na doručenie rozhodnutia vyplýva z postavenia účastníka konania

alebo zúčastnenej osoby.

14. Sťažovateľ považuje právne posúdenie identifikácie pozemkov za vnútorne protirečivé, keď krajský súd na jednej strane zaujal názor, že nakoľko sa hospodárenie v lesoch vykonáva v jednotkách priestorového rozdelenia lesa (JPRL), postačuje identifikácia lesných pozemkov prostredníctvom týchto jednotiek, no na druhej strane poukazuje na existenciu prílohy, ktorá má špecifikovať pozemky parcelnými číslami a výmerou parciel, na ktorých sa lesy osobitného určenia vyhlasujú. Sťažovateľ poukázal na § 16 ods. 4 zákona o lesoch, ktorý vyžaduje, aby súčasťou návrhu bol aj zoznam a výmera dotknutých pozemkov, vrátane listov vlastníctva, pričom v prípade, že navrhovateľom vyhlásenia nie je vlastník alebo správca, má návrh obsahovať aj súhlas vlastníka alebo správcu s vyhlásením lesov osobitného určenia. Identifikácia dotknutých pozemkov je podľa sťažovateľa požiadavkou sine qua non pre identifikáciu okruhu osôb, na ktoré sa predmetné rozhodnutie vzťahuje.

15. Sťažovateľ nesúhlasil s názorom krajského súdu, že pevné spojenie či nespojenie prílohy s rozhodnutím je otázkou „kancelárskej úpravy“, nakoľko príloha v tomto kontexte tvorí výrok rozhodnutia, ktorý len z dôvodu jeho rozsiahlosti nie je súčasťou výroku v užšom zmysle slova, ktorý identifikuje rozhodnutie vo veci. To príloha nespojená s rozhodnutím neumožňuje.

16. K otázke doručovania verejnou vyhláškou sťažovateľ uviedol, že verejná vyhláška ako spôsob doručovania nahrádza doručovanie písomností v správnom konaní v prípade, ak by tieto mali byť doručované viac než 50 osobám. Z rozhodnutia krajského súdu podľa sťažovateľa nevyplýva, z čoho vychádzal vo svojom názore, že dotknutými právnickými a fyzickými osobami, ktorým by mal správny orgán doručovať predmetné rozhodnutie, by mali byť všetci obyvatelia Bratislavy, nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. Podľa sťažovateľa potom nie je možné touto úvahou odôvodniť doručovanie verejnou vyhláškou a takisto je bez akéhokoľvek podkladu úvaha o identifikovateľnosti obsahu rozhodnutia zverejnením vo forme verejnej vyhlášky.

17. Žalovaný navrhol kasačnú sťažnosť v zmysle § 459 písm. c/ S.s.p. odmietnuť, nakoľko smeruje len proti dôvodom rozhodnutia krajského súdu, prípadne ju v zmysle § 461 S.s.p. ako nedôvodnú zamietnuť. Zamietnutie kasačnej sťažnosti navrhol i ďalší účastník Združenie domových samospráv.

IV.

Právne závery kasačného súdu

18. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 461 S.s.p. zamietol.

Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21.05. 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

19. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď považoval identifikáciu lesných pozemkov rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa za dostatočnú a či bol v súlade so zákonom postup správneho orgánu v súvislosti s doručovaním písomností v správnom konaní verejnou vyhláškou.

20. Kasačný súd na úvod poukazuje na to, že účelom vyhlásenia lesov osobitného určenia je v zmysle zákona o lesoch zabezpečenie určitých špecifických potrieb a zmena bežného hospodárenia, ktorým je pri hospodárskych lesoch predovšetkým produkcia dreva. Vyhlásenie prímestských lesov s významnou rekreačnou funkciou na území Bratislavského lesného parku za lesy osobitného určenia nepochybne prináša zvýšenie ochrany týchto lesov, obmedzenie ich produkčných funkcií a preto ho možno považovať za pozitívny krok smerom k ochrane životného prostredia.

21. Práve tvrdenie o porušení verejného záujmu v oblasti životného prostredia je tou skutočnosťou, ktorá dáva sťažovateľovi ako zástupcovi zainteresovanej verejnosti aktívnu legitímáciu na podanie správnej žaloby (§178 ods. 3 S.s.p.). Aj keď sťažovateľ vo svojej správnej žalobe explicitne neuvádza, aký verejný záujem v oblasti životného prostredia bol rozhodnutím alebo postupom správnych orgánov v prejednávanej veci dotknutý, možno usúdiť, že procesné otázky, ktoré sťažovateľ podanou správnu žalobou nastolil, sledujú verejný záujem na transparentnosti enviromentálnych rozhodovacích procesov týkajúcich sa územia Bratislavského lesného parku. Jeho vyhlásenie za lesy osobitného určenia totiž okrem účastníkov konania nepochybne môže byť predmetom záujmu mnohých ďalších subjektov i širokej verejnosti.

22. Navrhovateľ vyhlásenia - mestský podnik Mestské lesy v Bratislave, ktorý je správcom lesov vo vlastníctve Hlavného mesta SR Bratislava tvoriacich Bratislavský lesný park, k návrhu doložil aj zoznam a výmeru dotknutých lesných pozemkov vrátane listov vlastníctva, v ktorých sú tieto lesy vedené. V správnom konaní neboli pochybnosti o tom, o akom území a o ktorých pozemkoch katastra nehnuteľností sa konalo, ani to, že jediným vlastníkom dotknutých lesných pozemkov je mesto Bratislava. Spochybňované neboli ani hmotnoprávne podmienky pre vyhlásenie lesov osobitného určenia. Za spornú považoval sťažovateľ v správnom konaní i v konaní pred správnym súdom identifikáciu lesa uvedenú vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, ktorá pozostávala z označenia JPRL - dielcov, na ktorých sa lesy osobitného určenia vyhlasujú.

23. Kasačný súd poznamenáva, že náležitosti rozhodnutia o vyhlásení lesov osobitného určenia zákon o lesoch nestanovuje. Určuje však, že na účely hospodárskej úpravy lesov sa lesné pozemky členia na jednotky priestorového rozdelenia, ktorými sú lesné oblasti a podoblasti, lesné celky, vlastnícke celky, dielce, čiastkové plochy, porastové skupiny a etáže a ostatné lesné pozemky. Zároveň stanovuje, že dielec je základnou jednotkou na zisťovanie stavu lesa, plánovanie, evidenciu a kontrolu hospodárenia vytvorenou najmä na základe vlastníctva k lesnému pozemku s minimálnou výmerou 0,5 ha (§ 39 ods. 1 písm. a/ až e/, ods. 6 zákona o lesoch). Keďže vyhlásenie lesa osobitného určenia je otázkou týkajúcou sa hospodárskej úpravy lesov (§ 38 ods. 1 zákona o lesoch), je kasačný súd toho názoru, že identifikácia a ohraničenie lesov, ktoré boli rozhodnutím správnych orgánov v prejednávanej veci vyhlásené za lesy osobitného určenia, prostredníctvom JPRL - dielcov, so súčasným vymedzením lesného užívateľského celku, ktoré takto vymedzené lesy tvoria, na účely rozhodnutia podľa § 59 písm. c/ zákona o lesoch postačuje.

24. Kasačný súd pri vyslovení záveru uvedeného v predchádzajúcom bode vzal do úvahy, že predmet konania bol na výzvu správneho orgánu identifikovaný i označením konkrétnych lesných pozemkov parcelnými číslami, ich výmerou a listami vlastníctva, a najmä skutočnosť, že v konaní nedošlo k žiadnym pochybnostiam ohľadom vymedzenia územia, na ktorom boli lesy osobitného určenia vyhlásené, ani o vlastníkovi dotknutých pozemkov. Na rozdiel od krajského súdu je však kasačný súd toho názoru, že prílohu rozhodnutia ako samostatnú listinu, ktorá obsahuje zoznam a výmeru pozemkov vyhlásených za lesy osobitného určenia, nemožno považovať za súčasť výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, aj keď výrok na pripojený zoznam a výmeru parciel odkazuje. Pokiaľ bola predmetná príloha doručovaná účastníkom konania spolu s rozhodnutím (a zverejnená i ďalšími spôsobmi), mala táto listina len pomocnú informatívnu hodnotu. Za právne záväzný v prejednávanej veci však možno považovať len výrok uvedený v písomnom vyhotovení rozhodnutia, pretože len týmto výrokom sa konštitutívne zakladajú dotknutým osobám práva a povinnosti. Pre prípad disproporcií medzi obsahom výroku a jeho prílohy platí to, čo je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia.

25. Vo všeobecnosti nemožno vylúčiť, aby súčasťou výrokovej časti rozhodnutia bola na základe odkazu v ňom uvedeného aj príloha (iná listina), avšak iba za predpokladu, že je neoddeliteľne spojená s rozhodnutím a je ako príloha rozhodnutia označená. Iba tak je možné zabezpečiť jasnosť a určitosť výroku rozhodnutia správneho orgánu a predísť tak pochybnostiam o tom, aký je jeho presný obsah. Kasačný súd nemôže súhlasiť s názorom krajského súdu, že ide len o otázku kancelárskej úpravy, pretože ako už bolo naznačené, samostatná príloha nespojená s rozhodnutím, ktoré na ňu odkazuje, môže za určitých okolností vzbudzovať pochybnosti o tom, aký je obsah rozhodnutia.

26. Pokiaľ ide o otázku doručovania v správnom konaní, z obsahu kasačnej sťažnosti vyplýva, že účastníkom administratívneho konania správny orgán doručoval písomnosti poštou do vlastných rúk, zároveň však zabezpečil ich vyvesenie na 15 dní na úradných tabuliach miestnych úradov dotknutých mestských častí i na úradnej tabuli aj webovom sídle správneho orgánu prvého stupňa, pričom uviedol, že postupuje podľa § 26 ods. 2 Správneho poriadku. Podľa § 26 ods. 1 uvedeného zákona verejnou vyhláškou sa v správnom konaní doručuje iba vtedy, ak účastníci konania alebo ich pobyt nie sú známe, alebo ak to ustanovuje osobitný predpis. Osobitným predpisom je v prejednávanej veci zákon o lesoch, ktorý v § 67 ods. 2 ustanovuje, že ak je v rámci postupov alebo konaní podľa tohto zákona viac ako 50 dotknutých fyzických osôb alebo právnických osôb, účastníkov konania alebo zúčastnených osôb, oznámenia, rozhodnutia a iné písomnosti sa im doručujú verejnou vyhláškou (§ 26 Správneho poriadku).

27. V prípade, že sú v konaní podľa zákona o lesoch splnené zákonné podmienky pre doručovanie verejnou vyhláškou, je takýto postup obligatórny a iný spôsob doručovania, napríklad poštou do vlastných rúk, nemožno použiť, resp. vychádzať z neho pri počítaní lehôt (porovnaj napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 3Sžo/195/2015 zo dňa 19.10.2016). Pre použitie inštitútu doručovania verejnou vyhláškou je preto rozhodujúce ustálenie okruhu účastníkov konania, za ktorých Správny poriadok označuje tých, o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach ktorých sa má konať, alebo koho práva a právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté, prípadne aj tých, ktorým osobitný zákon takéto postavenie priznáva (§14 ods. 1 a 2 Správneho poriadku). Úvaha o počte účastníkov konania nemôže byť založená iba na domnienke, že konanie a rozhodnutie správneho orgánu by sa mohlo týkať väčšieho počtu subjektov. Povinnosťou správneho orgánu je najprv zistiť počet subjektov, ktorých právna sféra môže byť rozhodnutím priamo dotknutá a až keď dospeje k tomu, že ich počet je väčší ako 50, prípadne ak ich identitu nie je možné zistiť, alebo je neznámy ich pobyt, potom môže pristúpiť k doručovaniu verejnou vyhláškou (m.m. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 69/2012 zo dňa 18.10.2012).

28. Otázku účasti v správnom konaní správny orgán z uvedených hľadísk neposudzoval a za účastníkov konania nesprávne považoval všetkých obyvateľov Bratislavy, len z dôvodu, že môžu využívať predmetné lesy na rekreačné účely. Na základe toho dospel k nesprávnemu záveru, že podmienky pre doručovanie verejnou vyhláškou podľa § 67 ods. 2 zákona o lesoch v spojení s § 26 ods. 1 a 2 Správneho poriadku boli splnené, pričom tento názor si osvojil i krajský súd.

29. Vychádzajúc zo všeobecného vymedzenia účasti v správnom konaní je kasačný súd toho názoru, že práva, právom chránené záujmy ani povinnosti obyvateľov Bratislavy nemajú byť ako rozhodnutím o vyhlásení lesov osobitného určenia priamo dotknuté, pretože na ich právnom postavení sa rozhodnutím nič nezmení. Postavenie účastníkov konania pre bližšie neurčený okruh Bratislavčanov nemožno vyvodit' ani zo žiadneho osobitného predpisu. Niet preto žiadneho dôvodu sa domnievať, že okrem navrhovateľa, ktorý je správcom dotknutých lesných pozemkov, a subjektov, ktorí sa ako zástupcovia verejnosti prihlásili do konania, má mať postavenie účastníka predmetného konania ešte niekto iný.

30. Vzhľadom na uvedené možno vyvesenie rozhodnutí a iných písomností v prejednávanej veci na úradných tabuliach považovať len za spôsob informovania verejnosti o konaní a vydaných rozhodnutiach, nemožno však s týmto spôsobom informovania spájať žiadne právne následky. Právne záväzným bolo doručovanie písomností účastníkom a ich zástupcom do vlastných rúk. Z tohto hľadiska krajský súd posúdil vec po právnej stránke nesprávne, s ohľadom na okolnosti prípadu však tento procesný postup v správnom konaní nemohol mať za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného, ani viesť k zrušeniu rozsudku krajského súdu, prípadne k jeho zmene, pretože postup správneho orgánu, ktorý konal so všetkými známymi účastníkmi konania a písomnosti im riadne doručoval poštou, bol napriek chybné argumentácii krajského súdu v súlade so zákonom.

31. Vzhľadom na to, že námietky sťažovateľa uplatnené v kasačnej sťažnosti nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, postupoval kasačný súd podľa §

461 S.s.p. a kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

32. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 S.s.p. a nepriznal účastníkom náhradu trov tohto konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní nebol úspešný a na postup podľa § 168, resp. § 169 S.s.p. nebol dôvod.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.